

• בתב'צנהו סטוקליין (קיזוני מימיו) עם חבריו לציניה.

המצטט באתmoz

לקפוץ מטוס הגש

לסים דרך בין עננים קודרים. טיפות גשם מיתדרקות על הוגנות העבה של החלונות. כשיוצאים מון הענן, מבחנים ברומי מים גועשים בעץ רוצץ הוואדיות. לרוגע לא ברור אם נצחח בכל במו זאה. יוציא שוב מתא הטיסים, בוהן אצבעו מסמנת כלפי מהה ציניה החבצע. מטה: הציניה החבצע. סיבת טבה לביטול הציניה. הבעה היא מהירות הרוח. פתאום, צלצל,

„כולם ללבוש את הקסדות!“ הדളות נפתחות, רוח פולשת פנימה.

„הקשב!“

נורה אדומת נדלקת. אנחנו קמים על רגליים, דרכינן. דבוקה ראשונה מתקרבת לעבר הפתחת. אנחנו מצטט את כולן.

„ביקורת ציוד: היפק!“

מתחללים מהוטף: „עשרים ושמונה בסדר... עשרים ושבעה בסדר... עשרים ושמונה...“

הראשון עומד, „בהיכוון“ ליד הפתחת דקה שנראית כמו נצה. בלב מפרפט מזחאו. בגרון — מהנהן, מתחשך לעזה.

מטוס מיטלטל, לפעת, טלטלה המטוס מעורבות אויר. אנחנו מפיזים מטוס מיטלטל המטוס טלטלה עזה. ביחס אויר. אנחנו מפלסים דרך בין עננים קודרים. טיפות גשם מתדרקות על הוגנות. לרוגע לא ברור כלל אם נצחח בכלל במזג אויר כזה. חולפות דקות ארוכות עד שהמפקד יוצא מטה: הציניה תחבצע. ■ כתוב "במחנה" דני סטוקליין (בצלום משמאל) צחנה רבקה בעת חרגיל

מהת עומד באוויר. סמיך גוברת והופ: אנחנו למלעל. המהירות הקרה את גוננה: מירוק — לחוף, חבר צחיה. למטה — מריחבי שמה, מאהלים בدواים, כביש שחור מפה-בט נוף רחוק: קוביית ביתים לבנות, משבצתה שדה יירוקות. אט אט משנה הקרה את גוננה: מירוק — לחוף, חבר צחיה. למטה — מריחבי שמה, מאהלים בدواים, כביש שחור מפה-בט נוף רחוק. המתח האט-אט מפנהו מטה: הציניה החבצע. סיבת טבה לביטול הציניה. הבעה היא מהירות הרוח. פתאום, צלצל,

„כולם ללבוש את הקסדות!“ הדളות נפתחות, רוח פולשת פנימה. מטה: הציניה החבצע. סיבת טבה לביטול הציניה. הבעה היא מהירות הרוח. פתאום, צלצל,

לחבוש קסדות

מטוס מיטלטל, לפעת, טלטלה המטוס מעורבות אויר. אנחנו מפיזים מטוס מיטלטל המטוס טלטלה עזה. ביחס אויר. אנחנו מפלסים דרך בין עננים קודרים. טיפות גשם מתדרקות על הוגנות. לרוגע לא ברור כלל אם נצחח בכלל במזג אויר כזה. חולפות דקות ארוכות עד שהמפקד יוצא מטה: הציניה תחבצע. ■ כתוב "במחנה" דני סטוקליין (בצלום משמאל) צחנה רבקה בעת חרגיל

לחותר על הכל ולהוור לבסיס", אוכף יונוג, "לקפוץ ממטוס, איה טירוף..." הרוח שורקת ומכה בפנינו. הקרכן מצמר. נורה ירока נדלקת. הראשן קופץ. אחריו עוד אחד. לפחות, נעצרת החזנהה. מה קרה? תקלה: אחד ה' צוחים נתקע בפתח המטוס וגווע מריחף בין שמיים ואرض כשהוא תלוי על אחת הדצעות של שק החוזה. ה' מדר' צ'ים מושווים וותנו במחריותם כל תוך המטוס פנימה. הבוחר המומ. "זה קורה רך לעתים וחוקות", מנסה חובל להרגיע אתו.

ההצנהה נשכחה. בוה אחר זה נעה למים הצונחים בתוך הפתוח הפעור. חייל אחד ממאן, לפחות, לבונן, הוא מתקשה לעמוד במתה. גוררים אותו בחזרה. ההצנהה נפסקת. המטוסאג פעם נוספת. שוב נדל-קט הנורה היロקה. שוב מצופפים לכיוון הפתוח. רgel ימין שלוחה אחר רגנית, מוכנה לבועות אותו החוצה.

"קפוץ?"
הרצפה נשmeta, לפחות, מתחת לרגלי ואני נורה אל תוך החלל. הבטה רוח עזה משליכה אותו שמאליה, ל- עבר זנב המטוס. הנפילה מהירה. מערכולות רוח אופפת אותו, כובלת, משתקת. אי אפשר להיזו אבר. בראש מורד. הידיים שלובות והרגלים צמו. רוח היטב.

השלב הבא: התרג'il

המצחו נפתח. אין תקלה: אני מנסה מבטי למלטה, אך הקסדה נש-מתת לי על האף. בכל זאת, אפשר לראות את החופה הפורשה מעל. היא מיתרים מפותלים כלשה. אני מנסה לשחרר — ומצילח. לראשונה, אני מסתכל סביבי. מצנחים פורדים כי אוור. מישחו צונה גם עם המצנח הלבן, הרוזבי. היהת לנו, כנראה, תקלה.

דקה באוויר, כמו חודש, כמו שנה. אני מריחף את אט בין שמיים לא-ארץ. הכל דוםם כל כך. יונוג, מימני, מפרק את השקט: „אתה חושב שורקו אוינו לנקום הנכוון?“, הוא צעק. הקרכן מתרכבל במחירות. אוי חור ומשנן את כל הכללים, מצמיד רגליים. אם אין עצמת החבטה מתי-חלה בינו שני הרגלים, גדולים ה- סייכיים לשבר רגל. אוי מכווף קמ-עה את הרגלים, מרכיב את הראש. גלגול זהה. הרוח מנסה לגרור את המצנח ואותי. סביבה ושמועות קרי-רות. „הdrofek שלי התיעציב“, מבשר ינון בעליךות.

אני קם על רגלי, משתלבת על ה-מצנה, מתחיל לקפוץ. בשמיים מתחיל מטוס ווסף להצנהה קבוצה חדשה של חיילים.

במהלך התרג'il שנמדד מספר ימים הסתייעו הצנחים באמצעים שונים רמו הצעה דוחה מוגזם

